

[Holstein.]

til den højtærede Handelsminister, at jeg tror, han skulde være lidt varsom med at fremhæve Tremandsudvalgsarbejdets Betydning og Uundværlighed i Tiden fra Juli 1927 til April 1928. For i samme Omfang som den højtærede Handelsminister accentuerer dette Tilsynsarbejdes Uundværlighed og store Betydning, i samme Omfang desavouerer den højtærede Minister Landmandsbankraadets Tilsyn med Landmandsbanken, Kammeradvokaten og de statsudnævnte Repræsentanter i Landmandsbankraadet. Og jeg maa sige, at det Defensorat, der fremkom med den højtærede Handelsminister som porte-parole for det uundværlige Arbejde fra Tremandsudvalgets Side i dette Tidsrum, er jeg mest tilbøjelig til, ligesom det ærede Medlem Hr. Korsgaard, at sætte følgende Underskrift under: „Ærbødigst Dalhoff“. Og jeg maa sige, at een Ting er da i hvert Fald givet — man kan saa mene om dette Arbejde, hvad man vil —, at det samme Honorar fra Juli 1927 til April 1928 svarer ikke til det Arbejde, der udførtes før Juli 1927, det kan der ikke være Skygge af Tvivl om. Der kan kun være Diskussion om — og her mener jeg det ærede Medlem Hr. Korsgaard har Ret —, hvorvidt dette Tremandsudvalgs Tilsynsarbejde efter Nedsættelsen af Tomandsudvalget i Juli 1927 ikke var saa nogenlunde overflødigt. Naar jeg har brugt saa skarpe og saa aggressive Udtryk, som jeg har, er det ikke, *selvfølgelig* ikke, i den Betydning, Udtrykket „Korruption“ kan have, men som det slet ikke har i almindelig Sprogbrug, nemlig „Bestikkelse“, for enhver kan se af mine foregaaende Udtalelser, at jeg *udelukkende* omtaler Oppebæringen af samme Honorar for et i Tiden fra Juli 1927 til April 1928 ganske reduceret og maaske intetsigende Arbejde. Det kan umuligt kaldes „Bestikkelse“, og det har jeg heller ikke ment. Jeg mener, det er en Form for Bengnaveri, som er absolut moralsk forkastelig, og det er i den Betydning, jeg har taget det fremmede Ord. Det betyder nemlig ikke blot Bestikkelse, men det betyder ogsaa Forledelse til noget moralsk forkasteligt, det betyder ogsaa: Forvrængning, Forvanskning, Forfuskning, Forvrængning af de Grundkrav, som Befolkningen med Rette kan stille til højtstaaende Embedsmænds moralske Uan-gribelighed i offentligretlige Anliggender og navnlig i et offentligretligt Anliggende, der har været mishandlet og forvansket og forfusket, som Landmandsbanksagen har

været det, og som var af en saa ganske særlig delikat og ømtaalig Art. I et saadant Anliggende kunde man vente, at der, naar Statens højeste Embedsmænd tilkaldtes til som *Samfundets*, som *Statens* Tillidsmænd at varetage den endelige Rekonstruktion, ikke skulde være nogen Mulighed for at rejse nogen Anke gaaende ud paa, at det Skjold, de vender ud imod Offentligheden i denne Sag, ikke var fuldkommen blankt og pletfrit. Det er i den Betydning, jeg har taget dette Udtryk, og selvfølgelig ikke — det fremgaar klart og tydeligt af mine Ord — i Betydningen Bestikkelse, for det vilde være Nonsens, det har ingen Mening i den Sammenhæng, hvori jeg har brugt det. Men i den Betydning, hvori jeg har fremsat Udtrykket, i den Betydning fastholder jeg det ogsaa ubetinget.

Endvidere siger de paagældende Embedsmænd, at dette mit Indtryk af deres Virksomhed — der var altsaa slet ikke Tale om deres Virksomhed som Embedsmænd i al Almindelighed, men om et ganske konkret og af mig nøje præciseret Forhold — det uddyber jeg nærmere, idet jeg siger, at de levendegør Rigtigheden af den største engelske Bestikkelsesminister Lord Walpoles Ord i Begyndelsen af det 18de Aarhundrede: Alle Mænd har deres Pris. Ogsaa dette er fra de ærede højtstaaende Embedsmænds Side en ganske misvisende og forvrænget Fremstilling af Fakta, en forvrænget Fremstilling af, hvad jeg virkelig har sagt. Jeg har ikke i denne Forbindelse specielt sigtet til de tre paagældende Embedsmænd. Nej, jeg har — og enhver kan se det, der læser mine Ord — opstillet, om jeg saa maa sige, to Mandstyper, den puritanske Mandstype, som jeg brugte en jævn amerikansk Posttjenestemand som Repræsentant for, en jævn Tjenestemandsflyver, som har Chance for og faar Tilbud om i Løbet af en Haandevending at blive Mangemillionær, men som siger nej, fordi han foretrækker at være Ætling af Benjamin Franklin og den amerikanske Puritanismes store Forbilleder som Washington og Lincoln og Theodore Roosevelt, og saa en anden Type af Mænd, nemlig den Type, over hvilken den latinske Digter Horats allerede for 1920 Aar siden klagede: De gode Sæder efter Pengene! ...

Formanden: Jeg anser det ikke for nødvendigt, at det ærede Medlem gaar saa langt tilbage i Oldtiden. Jeg mener, det vil være mere rimeligt, som jeg ogsaa sagde ved Sagens forrige Behandling, at det ærede Medlem holder sig til Ministrene og til Med-